

15timerMANIFESTET

Om hvordan arbejdet stjal vores liv, og hvordan vi vil stjæle det tilbage igen.

1. Vi ønsker at lovprise dem, der ikke anser lønarbejdet som et absolut. De frie, de modige, de kreative – de, der tør frasige sig karrieren som deres primære mål i livet, de, der nægter at leve for at arbejde og som tør insistere på, at deres identitet ikke er deres arbejde.
2. Det moderne menneske har siden industrialiseringen været underlagt lønarbejdet. Siden er arbejdet også blevet vores identitet, vores visitkort, det sted, hvor meningen med selve tilværelsen skal findes. Hvad er det første, du spørger en fremmed om til en fest? Hvad arbejder du med! Hvad er det første, du bedømmer et andet menneskes værd på? Hvilket job hun har! Hvor er dine ungdomsdrømme blevet af? De er blevet ofret på arbejdets alter! Indtil nu har arbejdet været det mest centrale i vores liv. Vi vil revolutionere måden, hvorpå vi tænker arbejde, ved at insistere på en 15 timers arbejdsuge.
3. Vi insisterer på, at de forgangne års vanvittige fokus på arbejdet er forkasteligt. Staten, individet, drømmene - alle skal de servicere arbejdet, der skal drive konkurrencestaten fremad i kampen om markedsandele. Men *hvordan* er så dette højt besungne arbejde? Så mange af timerne, vi lægger på kontoret, på værkstedet og i institutionen er pseudoarbejde, tomt arbejde, vi ikke kan se meningen med. Arbejderen af i dag må fylde sin arbejdsdag op med absurditeter af frygt for ikke at se travl ud. Travlheden er nemlig blevet statussymbol, stress og udbrændthed et adelsmærke. I stedet for at indrømme at 8 timer er alt for lang tid at bruge på arbejdet, vil man hellere bruge tiden på at bestille rejser på nettet, tage sig en

spiller på toilettet og i det hele taget synge med på omkvædet af årtiets popsang: "Vi har det så travlt." Til arbejderen af i dag, den moderne Sisyfos, siger vi: Gå nu hjem! Dine politikere og arbejdsgivere elsker arbejdet så højt, at de har skabt arbejde, der ikke findes. Gå hjem og tag dig en lur, vær sammen med dine børn eller find dine gamle drømme frem igen. Det er ikke den, der frygter arbejdet, der er mærkelig - det er alle de andre!

4. CV'et er det postmoderne samfunds stavnsbånd. Du kan ikke undslippe det konstante krav om at øge dine kvalifikationer. Altid skal du være på jagt efter lidt pynt på CV'et, da det højhastighedstog, de kalder karrieren, ellers er drønet forbi dig, inden du har set dig om. CV'et transformerer dit privatliv, dine hobbyer og dine relationer til kvalifikationer og netværk. Din ugentlige koraften bliver på CV'et til et vidne om, at du "er socialt anlagt", og din blaffetur viser, at du "kan have mange bolde i luften". Indgå for enhver pris ikke en pagt med dit CV og dem, der vil forbedre det. Det bliver en pagt, der eliminerer dine drømme, din frihed og din evne til selvstændig tænkning.
5. Når dine arbejdsgivere siger, at de ønsker en passioneret og engageret medarbejder, så mener de det bogstaveligt. Det er dit smil, din udstråling, din evne til at være sammen med andre mennesker, de vil have, fordi selve personligheden er blevet vores egentlige arbejdskraft i en økonomi, der baserer sig på service. Ikke engang dit privatliv kan du længere holde udenfor arbejdet; dit privatliv *er* dit arbejde. Det er svært ikke at savne den tid, hvor arbejdet var begrænset til arbejdspladsen og fremmedgørelsen til kroppen. Når de siger, du skal brænde for arbejdet, så gå væk. Når de siger, du skal identificere dig med arbejdet, så vend dem ryggen. Lad dem aldrig få hele dig.
6. Vi får at vide, at vi lever i et frit samfund, at vi er frie til at gøre, hvad vi vil. Men vi er ikke frie til at fravælge arbejdet. Det er her friheden stopper. Men vores liv skal ikke udnyttes af arbejdselskerne. Vi må drage frisk luft ind, turde at tænke

nyt og pålægge dagligdagen en ny mening. En mening fri fra arbejdet, så vi kan fylde livet med andre og vigtigere ting. For at opnå dette, må arbejdet for enhver pris bjærges fra nødvendighedens politik og igen gøres til et ægte politisk spørgsmål, som det engang var for fagbevægelsen. Tingene har været anderledes engang, og tingene vil blive anderledes i igen. Denne historiske lov er arbejdet ikke undtaget fra. Husk det: Arbejdet er faktisk menneskeskabt!

7. Vi vil selv vælge. Vi skal selv turde. Vi ønsker at opnå et sundere forhold til arbejdet. Vi vil have, at det skal fylde meget mindre i vores liv. Derfor siger vi 15 timers arbejdsuge. Det var det antal timer, en prominent økonom i 1930 forudsagde, at menneskene i vesten ville arbejde 100 år senere. Lyder det umuligt? Det sagde de også, da vi i år 1900 gik ned fra 60 timers arbejde om ugen!
8. Vi går med til at give konkurrencestaten og markedet 15 timer af vores liv hver uge. Til gengæld vil vi selv bestemme over resten. Tænk engang: Ingen behøver længere at brænde ud med stress, ingen skal længere forgæves søge meningen med livet i det tomme arbejde, ingen skal være arbejdsløse, fordi dem, der har meget arbejde, giver det til dem, der har lidt. At sige 15 timer er at gå forrest i kampen mod arbejdets kolonisering af livet. Mod et samfund konstrueret til nytte for dem, der ønsker at kontrollere og pacificere os med en evig tilstand af arbejde, forbrug og mørhed. Arbejdet er, som det er blevet sagt, roden til alt ondt.
9. Se op, find hinanden, der er mange af os derude, selvom vi ofte må leve i skjul i arbejdslivet. Vi går i det stille og glæder os til, at robotterne kommer og befrier os fra de byrder, vores politikere insisterer på, vi skal bære på vores trætte skuldre. 10, 15, 20 eller 25 timer - ét sted skal vi jo starte. Men lyt til os: Vi er fremtiden.